

...

Také jsem mým posluchačům vysvětlil, že vše, co je v Novém zákoně popsáno, se neodhrálo na Blízkém východě, ale stalo se to ve městě, jež většina lidí zná pod jménem Konstantinopol! Byli to Izraelité, kdo vědomě vytvořil zmatek s jménem města, a zde je důvod. V těch časech nebyl “Jeruzalém” název nějakého konkrétního města. Právě tak, jako je město, v němž se nachází vládce země, nazýváno **hlavní město**, v dávnověku bylo místo, kde sídlil nejvyšší kněz libovolného náboženství, nazýváno **jeruzalém**. Proto vždy existovalo několik jeruzalémů, podle počtu nejvyšších kněží. Někdy měli vládce země a nejvyšší kněz sídlo ve stejném městě, které v tomto případě mělo dvě jména: hlavní město jako sekulární jméno a jeruzalém jako náboženské jméno. Hlavní město mělo pochopitelně i své vlastní (geografické) jméno, protože místo pobytu vládce se mohlo měnit. Důkaz, že novozákonní Jeruzalém je Konstantinopol, můžeme najít v textu Nového zákona:

45. V poledne se nad celým krajem setmělo a tma trvala až do tří hodin.

46. Pak Ježíš hlasitě zvolal: "Eli, Eli, lama sabachtani?", což znamená "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?"

47. Někteří z těch, co stáli poblíž, se domnívali, že volá proroka Elijáše.

48. Jeden z nich běžel pro houbu, namočil ji v tom kyselém nápoji, nastrčil na prut a podával Ježíšovi k ústům.

49. Ostatní ho okřikovali: "Jen ho nech, ať vidíme, jestli mu přijde Elijáš na pomoc!"

50. Potom Ježíš znovu vykřikl a zemřel.

51. V tom okamžiku se v chrámě roztrhla opona, zakrývající vstup do svatyně. Tak bylo naznačeno, že úloha bohoslužeb je Kristovou obětí naplněna a končí. Země se chvěla, skály pukaly.¹

Tento výňatek jasně ukazuje, že když byl Ježíš Kristus ukřižován, nastalo **úplné zatmění slunce**. Čas je určen velmi přesně – *V poledne se ... setmělo a tma trvala až do tří hodin*, což neznámá, že úplné zatmění trvalo celé tři hodiny nad tímto jedním místem, ale událo se v rozmezí tří hodin *nad celým krajem*. Když Ježíš vydechl naposled, nastalo silné zemětřesení: ... *Země se chvěla, skály pukaly*. Pisatelé Nového zákona a jeho cenzoři byli celkem nevědomí lidé a neuvědomovali si, že tento druh indikace dovolí jiným lidem místo najít a spočítat čas události. Úplné zatmění slunce současně se silným zemětřesením je unikátní a snadno dohledatelný jev.

Naneštěstí jsem v době, kdy jsem vedl svou první a druhou americkou školu, neměl hmatatelné důkazy svých slov. Až mnohem později jsem našel potvrzení v knize ruských vědců G. Nosovského a A. Fomenka “Nová chronologie Ruska, Anglie a Říma” kde autoři demonstrují, že v roce 33 n. l. k úplnému zatmění slunce nemohlo v místě současného Jeruzaléma **nikdy dojít!** Autoři Nového zákona si zjevně mysleli, že zatmění slunce a zemětřesení, k nimž došlo během Ježíšovy smrti na kříži, posílí ve věřících posvátnou bázeň, protože tyto přírodní jevy potvrdí “božskou” povahu události. Ve své ignoranci se nicméně dopustili zásadní chyby: nevěděli, že místa a

¹ Nový Zákon, Matouš 27:45-51

časy zatmění slunce se dají spočítat, takže v Novém zákoně tuto informaci, která odhaluje jejich podvrh, nechali! Důležité je, že podle různých kronik a matematických výpočtů nastalo úplné zatmění slunce doprovázené zemětřesením 16. února 1086 v Konstantinopoli! Takže, čas a místo Ježíšova ukřižování jsou pevně “svázány” s Konstantinopolí jedenáctého století n. l. Ačkoliv je úplné zatmění slunce celkem vzácný jev, nastává na různých místech planety poměrně pravidelně. Avšak přírodní jev, kdy je úplné zatmění doprovázeno silným zemětřesením, je unikátní jev a v tomto kontextu přestává být velký počet zatmění slunce argumentem.

V Novém zákoně je mnoho podobných “zaškobrtnutí”. Podívejme se na Ježíšova poslední slova. Nový zákon obsahuje několik autentických slov ... **Eli, Eli** ... , jež jsou interpretována jako ... **Bože můj, Bože můj** ... Další verš však kupodivu odhaluje, že okolo stojící lidé slyšeli jeho slova a začali říkat: ... **Tento muž volá Elijáše** (pozn. překl.: *anglické (King James Bible) znění NZ je zde odlišné od českého*). To by mělo znamenat, že **Elijáš** je jméno Boha. Ale pokud volá Boha jménem, měl by vyslovit jedno z jmen židovského Boha, například Jehova! Ale jméno **Eli** nemá **nic společného** s jménem **Jehova**! Takže, i kdyby Ježíš volal Boha, zjevně to nebyl ten Izraelský, Jehova! Ale podle Starého a Nového zákona je jméno Boha křesťanů právě Jehova (či Hospodin)! Není to podivné, že Ježíš Kristus přišel vysvobodit **zbloudilé ovce domu Izraelského** ze spárů Jehovy, kterého nazýval **děblem**, a před smrtí by se na něj obracel?! Ježíš řekl velmi jasně, že byl poslán jen **ke zbloudilým ovcím domu Izraelského**! Kdo ho tedy poslal? Byl to Bůh Jehova? Jestliže ano, proč ho Ježíš nazýval děblem? A proč ho nazýval Eli namísto Jehova?

Odpověď na tyto otázky je jednoduchá: nebyl to Jehova, kdo Ježíše Krista poslal. Někdo jiný, jehož jméno bylo Eli, ho poslal, aby zachránil zbloudilé ovce domu Izraelského, a ten někdo neměl nic společného s Jehovou! V tomto případě zmizí absurdita situace beze stopy. Jedna další věc. Mohl Ježíš velmi aktivně bojovat proti judaismu jako náboženství **zbloudilých ovcí domu Izraelského**, aby vytvořil téměř stejné náboženství, které nebylo určeno Izraelitům, jak to logicky vyplývá z jeho mise, ale gojímům? Ve skutečnosti přišel zachránit právě Izraelity, nikoliv gojímymy!

Než jsem pokračoval ve výkladu, zeptal jsem se posluchačů: “Kdo mi může říct základní rozdíl mezi judaismem a křesťanstvím? Musí to být zásadní věc, nikoliv rozdíl v rituálech.” Překvapilo mě, že nikdo nebyl schopen říct cokoli k věci. Poté jsem pokračoval ve výkladu a zaměřil pozornost na jeden skutečně důležitý rozdíl mezi judaismem a křesťanstvím. Stoupenci judaismu uznávají Mojžíše jako mesiáše a čekají na příchod dalšího mesiáše. Obětovali Ježíše Krista jejich Bohu jako lživého proroka! Stoupenci křesťanství uznávají jako mesiáše Mojžíše i Krista a očekávají druhý příchod Ježíše Krista!

Takže, základní rozdíl mezi těmito dvěma náboženstvími je **uznání** nebo **popření** Ježíše Krista jakožto božího spasitele. Když jsem dospěl k tak zjevnému závěru, všichni posluchači měli blízko ke stavu šoku! Pokračoval jsem a položil jsem jim další otázku. Mohl člověk jako Ježíš Kristus bojovat s judaismem jen za účelem vytvoření nového náboženství, ve kterém by byl jediný principiální rozdíl v uznání

jeho jakožto mesiáše Boha, navíc Boha, kterého nazýval d'áblem a měl za cíl osvobození Židů z jeho otroctví?

Objevuje se neřešitelný rozpor, zvláště když vezmeme v úvahu, že jak Izraelité, tak křesťané mají jednoho a toho samého Boha – Jehovu, protože základem těchto náboženství je ta samá "svatá" kniha – Tóra, jež byla pro křesťany mírně redukována, jinými slovy, pro gojím byla adaptována a nazvána Starý zákon! Odstranili z Tóry nejkřiklavější texty, které ukazovaly pravou podstatu židovského náboženství jako náboženství sociálních parazitů, ale Bůh zůstal stejný – d'ábel, jak ho nazval Ježíš! Pokud budeme na vteřinu předpokládat, že Ježíš Kristus chtěl vytvořit nové náboženství, zdá se mi, že Bohem jeho náboženství by nikdy nebyl Jehova! A i kdyby takové náboženství vytvořil, bylo by jen pro Izraelity! Křesťanství je však vytvořeno speciálně pro gojím, ne pro Židy.

Můj výklad měl efekt exploze bomby! Takový obrat neočekával nikdo! Vždy mě překvapovala slepota lidí. Ve skutečnosti vše, co jsem jim říkal, bylo napsáno ve Starém a Novém zákoně. Mnoho, ne-li všichni, četli tyto knihy a poslouchali kázání kněží, ale nikdo "nezapnul" vlastní mozek, aby pochopil, co slyšel a četl. Úroveň robotizace, na kterou sociální parazité srazili gojím, všechny nežidovské lidi, je vskutku zarážející!

Piláta Pontského jsem nemohl přejít bez povšimnutí. Bohužel jsem v roce 1992 neměl materiální evidenci podkopávající křesťanství, kterou mám dnes. Nicméně jsem své posluchače upozornil na jeden text Nového zákona:

11. Ježíš byl předveden před římského místodržitele Piláta. Ten se ho zeptal: "Tak ty jsi židovský král?" "Když tomu tak říkáš, budiž," odpověděl mu Ježíš.

12. K dalším žalobám židovské velerady se však nevyjádřil.

13. "Neslyšíš, z čeho tě obviňují?" ptal se Pilát.

14. Ale k jeho velkému údivu Ježíš mlčel, nehájil se.

15. Bývalo zvykem, že místodržitel o velikonočních svátcích propouštěl jednoho vězně podle přání lidu.

16. Tehdy právě Římané měli ve vězení zvláště pověstného zločince jménem Barabáš.

17. Když se lid toho jitra shromáždil před Pilátovým domem, zeptal se jich místodržitel: "Koho vám mám propustit, Barabáše nebo Ježíše Krista?"

18. Věděl, že Ježíše udali velekněží, protože mu záviděli jeho popularitu.

19. V té chvíli dostal Pilát na soudcovském křesle vzkaz od své ženy: "Ruce pryč od toho nevinného člověka! Kvůli němu mne v noci pronásledovaly strašné sny."

20. Zástupci velerady zatím přesvědčovali lid, aby žádal svobodu pro Barabáše a pro Ježíše smrt.

21. Když se Pilát znovu zeptal, koho z těch dvou má propustit, ozval se pokřik: "Barabáše!"

22. "A co mám udělat s Ježíšem Kristem?" zeptal se Pilát. Dav křičel: "Ukřižuj ho!"

23. Pilát ještě namítl: "Vždyť se ničeho zlého nedopustil." Ale křik davu se

stupňoval: "Na kříž! Na kříž!"

24. Pilát viděl, že jeho snaha zachránit Ježíše je marná a že napětí davu roste, umyl si přede všemi ruce a řekl: "Jsem čistý od krve toho člověka. Je nevinný, odpovědnost je na vás!"

25. Nato dav volal: "Jeho krev na nás i na naše děti!"

26. Barabáše jim tedy propustil, Ježíše nechal zbičovat a svolil, aby byl ukřižován.²

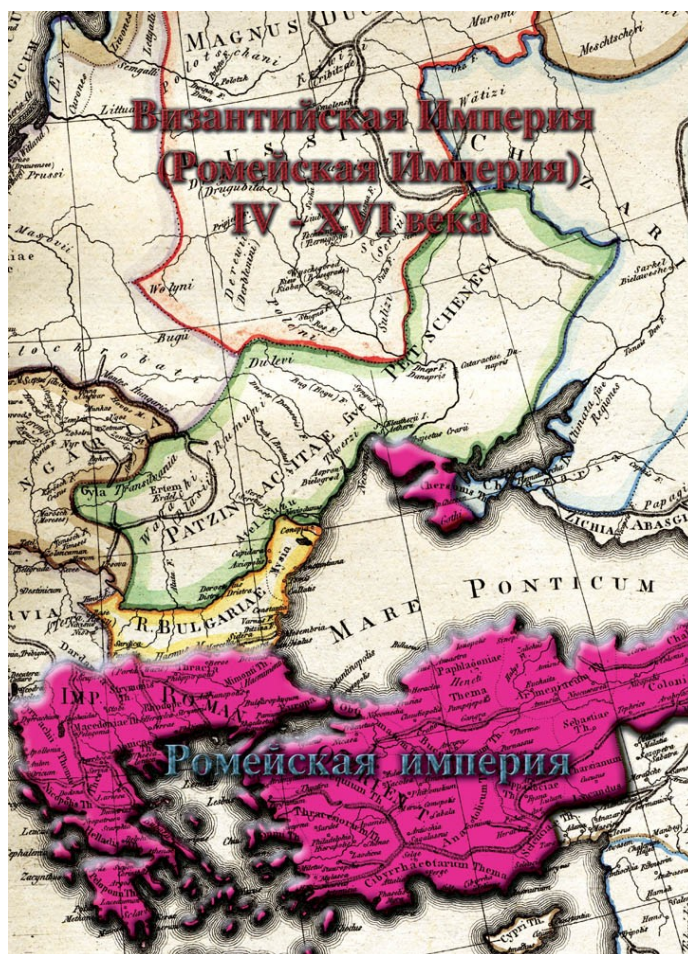
V tomto úryvku je mnoho zajímavých momentů. Z nějakého důvodu každý automaticky mluví o Pilátu Pontském jakožto o římském prefektu v Judei. Problém je, že v prvním století n. l. žádná Římská říše nebyla a tím méně její nadvláda nad Blízkým východem. Existují na to početné důkazy, počínaje tím, jak nestoudně moderní "historici" padělali historii starověkého Říma! Není žádných pochyb, že ve starověku existovalo město Řím, ale **neexistovala kolem něj žádná Římská říše!** Abychom se přesvědčili o pravdivosti tohoto výroku, stačí se podívat na skutečnou mapu starověké Evropy, kterou *Abraham Ortelius* (1527-1598), světově proslulý a uznávaný středověký kartograf, zhotovil v roce 1595 (obr. 1).

obr. 1 (klikni pro zvětšení)

2 Nový Zákon, Matouš 27:11-26

Fakt, že ho moderní historikové uznávají a vysoce hodnotí, jim neumožňuje jeho práci zpochybňovat, což je pro demaskování falsifikátorů velmi důležité. Takže, toto je mapa **starověké Evropy** kterou Ortelius vytvořil v roce 1595, což znamená, že představuje Evropu alespoň o tisíc let dříve před vytvořením mapy. Jinými slovy, mapa nám zobrazuje stav Evropy ne později než v 6. století n. l. Takže, co zde vidíme? Není tam ani **Západořímská, ani Východořímská říše!** Ale podle moderní “historie” tam být musí! A tato mapa není jediná. Bez ohledu na to, jak moc se tvůrci “historie” pokoušeli zničit všechny materiální důkazy minulosti, selhali, i když se snažili velmi mnoho. Tím “oni” myslím sociální parazity stejného druhu, od jakých se Ježíš Kristus pokoušel osvobodit Izraelity. Na mapě starověké Evropy není žádná Římská říše, ale její větší část pokrývá Slovansko-Árijská říše, jež v následujícím tisíciletí bude nazývána Velká Tartarie. Ve starověku pokrývala Slovansko-Árijská říše téměř celou Evropu. *Britannica* (Velká Británie), *Hispania* (Španělsko a Portugalsko) a *Gallia* (Francie a Itálie) se od sjednocené říše bílé rasy odštěpily krátce před 6. stoletím n. l., nicméně dynastie Merovejců v nich vládla ještě nějakou dobu, ale to je příběh na jindy. Mapa 9. století ukazuje Římskou říši, další oblast, která se odštěpila od Slovansko-Árijské říše (obr. 2 – Byzantská (Římská) říše, 4-16 století n. l.)...

[obr.2 \(klikni pro zvětšení\)](#)

Tehdy jsem bohužel neměl autentické mapy jaké mám dnes, které by mému výkladu o “biblických” časech daly podstatně větší váhu a účinek. Nezaložil bych svůj výklad jen na textech Nového a Starého zákona a na logice, ale také na nevyvratitelných důkazech, které by vše umístily do správného kontextu. Takže, dávám je k dispozici nyní, když o mých prvních přednáškách na toto téma píši.

Jak můžeme vidět na **autentických mapách**, Římská či Byzantská říše se objevuje kolem 4-6 století n. l. Není příliš důležité, kdy přesně se objevila – to je téma na delší příběh. Zde bych chtěl uvést pro většinu lidí velmi překvapivou informaci. V Římské či Byzantské říši tehdy žádní židé nebyli. Touto dobou byli všichni v Perské říši! Moderní verze bible mluví o **babylónském zajetí**, ačkoliv zajetí, babylónské či jiné, se **ve skutečnosti neodehrálo**. Izraelité nebyli do Perské říše vcelku dlouhou dobu schopni proniknout, a tak našli velmi zajímavou metodu. Byli se schopni na území Perské říše dostat jen jako **otroci**, a tak je “otcové” židovského lidu **“prodali” do otroctví** a tím dosáhli svého cíle. Velmi brzy vyšlo najevo, proč se tak zoufale snažili do této země dostat, že tam přišli jako dobrovolní otroci, přesněji řečeno poslušné ovce, které později přijde zachránit Ježíš: ty samé ovce, které poslušně vykonaly vůli židovských vysokých kněží a proměnily se v otroky! Izraelité tak připravili druhou a poslední ránu Perské říši, vytvořené a rozvinuté Slovano-Árijci. Chtěl bych čtenáři připomenout, že jejich první úder je podrobně popsán ve Starém zákoně v Knize Ester a je analyzován v knize “Rusko v křivých zrcadlech”, svazku 1.

Jako výsledek první socialistické revoluce v Perské říši v polovině 6. století našeho letopočtu, lépe známé jako povstání vezíra Mazdaka, se bohatí Izraelité-Anti-Mazdakisté zmocnili bohatství nashromážděného oloupením Perské říše a uprchli od "perské" revoluce, která byla organizovaná a vedená jejich, stále chudými, kolegy soukmenovci z kmene Simeon, do Římské říše. Takže, Izraelité se v Římské říši **objevili poprvé teprve v polovině 6. století** našeho letopočtu. Je to tak i proto, že Římská či Byzantská říše se zrodila teprve krátce předtím. Navíc, pokud vezmeme v úvahu, že podle Starého zákona zasadili Izraelité Persii první úder v 6. století př. n. l. a poté opustili Blízký východ, můžeme odvodit, že se na území “Římské” říše nenacházeli před 6. stoletím n. l. velmi dlouho dobu. Ve skutečnosti nemohli, protože větší část “Římské” říše byla před tímto datem součástí Slovansko-Árijské říše, na jejímž území se Izraelité neměli z různých důvodů nejmenší chuť ocitnout!

Takže, začátkem 6. století n. l. hledali Izraelité – Anti-Mazdakisté na území Římské říše útočiště před “perskou” revolucí, což jim bylo umožněno. V roce 491 n.l. chudí Izraelité-Mazdakisté vedeni exilovým vůdcem (*exilarchou*) Mar Zutrou uskutečnili v Persii první socialistickou revoluci pod slogany svoboda, rovnost a bratrství, během níž vyvlastnili všechno bohatství perské aristokracie, fyzicky ji likvidujíc jakožto “nepřítele lidu”, a brzy poté Izraelité Anti-Mazdakisté spolu se vším bohatstvím “zaslíbenou” zemi rovnosti a bratrství opustili! Jejím bratřím-Mazdakistům z “nějakého” důvodu nebylo vyvlastněno nic.

Zbytek Izraelitů-Mazdakistů opustil Perskou říši s ještě větším bohatstvím v roce 529 n. l., než tam začalo být příliš “horko”: princ *Khosrau* (*Khosrow* či

Chosroes) svrhl svého otce *Kavadha* a toto bylo řízeno Izraelity-”revolucionáři” skrze vezíra *Mazdaka*. Po něco více než dvacet let přinášeli Izraelité-Mazdakisté “světlo” rovnosti a bratrství “hloupým” Peršanům a všem lidem, kteří tehdy na území Perské říše žili. Přinášeli ho tak "horlivě", že byla říše zaplavena krví jak perské vyšší vrstvy, tak obyčejných Peršanů, kteří pokládali "nadbytečné" otázky, jako třeba kdy dostanou svůj podíl na rovnosti a bratrství. Jak se opovažovali tázat na tak bezvýznamné věci, když šlo o „zářivou budoucnost celého lidstva“!?

Takže, Izraelité-Mazdakisté dvacet let plenili Perskou říši, načež se objevili v Chazarii jako „uprchlíci“ ([obr. 3 – klikni pro zvětšení](#)). Nebudu popisovat, co tam dělali, to teď není důležité. Jen jsem chtěl trochu objasnit situaci s Římskou říší té doby a zde jsou důvody.

Izraelité Anti-Mazdakisté se na půdě této říše objevili teprve **koncem 6. století – počátkem 7. století** n. l. Říše, na jejímž území se “odehrály” biblické události, byla zrozena teprve ve **4. století n. l.** (roku 320 n. l.) a díky tomuto faktu zde žádní Izraelité předtím nemohli být! Navíc, z následujících důvodů v Římské (Byzantské) říši příliš dlouho nesetřvali:

“... mezitím Byzanc vedla zoufalou válku s Araby. Židé, nalézajíc v Byzanci azyl, museli Byzantincům pomáhat, ale jejich pomoc byla velmi podivná. Tajně se

dohodli s Araby a v noci otevřeli městské brány a vpustili dovnitř arabské bojovníky, kteří zabili všechny muže, a ženy a děti prodali do otroctví. Židé, levně kupující otroky, přeprodali je s významným ziskem. Řekům se tento druh věci nemohl líbit, ale nechtíc si vytvořit dalšího nepřítele, požádali Židy, aby opustili jejich zemi. Takto se druhá skupina Židů, byzantská, objevila v zemích Chazarie.”³

Římský císař Flavius Heraclius nechtěl riskovat a potrestat Židy za jejich “vděčnost”, a tak je jen požádal, lépe řečeno jejich potomky, opustit hranice říše, což udělali. Stalo se to v polovině sedmého století n. l. a odešli právě do Chazarie, kde jejich “nejzarytější nepřítelé”, Izraelité-Mazdakisté, již převzali moc za použití trochu odlišné metody, než použili v Perské říši ([obr. 4](#)).

Takže, v polovině 7. století n. l. se “nesmiřitelní” nepřítelé opět sjednotili v Chazarii a vytvořili první čistě **parazitický stát na světě – Chazarský Chanát!** Takže, někteří Izraelité žili na území Byzantské (Římské) říše o něco více než sto let a opustili ji na více než **tři sta let**. Vrátil se tam teprve na začátku 10. století n. l., ne proto, že vzdají myšlenku vytvoření nadnárodního parazitického státu na základě Chazarského Chanátu, vůbec ne! Své hýčkané dílo opustili, protože v roce 964 n.l. ruský princ Svjatoslav první židovský parazitický stát kompletně zničil!⁴

3 L.N. Gumilev *From Rus to Russia*, Chapter 2, The Slavs and their enemies, p.48; Moscow “Institute DI DIC”, 1997, ISBN 5-87583-007-7.

4 Více viz např. článek „[Poslední noc Svaroga](#)“ ([Последняя Ночь Сварога](#))

Takže, Izraelité přišli do Římské (Byzantské) říše na konci 10. století n. l. ([obr. 5](#)). Poté se odtamtud začali šířit po celé Evropě, využívajíc své obchodní centra, vytvořené v časech Chazarského Chanátu, jako základny.

Jak můžeme z mapy Římské (Byzantské) říše vidět, oblast **Blízkého východu**, kde se podle biblických textů nalézala **Judea**, k této říši **nepatřila!** Proto se tam biblické události **nemohly odehrát!** Mimoto, podle textu Nového zákona zmíněného výše, Pilát Pontský byl guvernérem Římské říše! (*pozn.překl.: anglická verze zmíněného verše se liší: Now Jesus stood before the governor... – Nyní stál Ježíš před vládcem [guvernérem]...*) Byl guvernérem nebo vládcem říše, nikoliv prefektem (prokurátorem, místodržícím) Velkého Říma, protože ve skutečnosti město Řím se mezi městy na území Římské (Byzantské) říše nenacházelo!

Obr. 5

To znamená, že ve skutečnosti žili Židé na území Římské říše dvakrát. Poprvé zde židovská komunita žila od konce 5. století n. l. do poloviny 7. století n. l. a podruhé Izraelité do zemí říše přišli koncem 10. století n. l. a neopustili ji až do jejího konce v roce 1453 n. l., přinejmenším ne všichni.

Nyní zbývá určit, kdy byl Ježíš Kristus rozsudkem židovských nejvyšších kněží obětován jako **živý prorok** jejich bohu Jehovovi na židovský svátek Pascha (Pesach)! Tato událost se nemohla stát během první přítomnosti Izraelitů v Římské

říši, protože zde mezi koncem 5. století a polovinou 7. století n. l. nebylo **žádné úplné zatmění slunce**, nemluvě o zatmění slunce doprovázeném zemětřesením.

To znamená, že biblické události se mohly stát teprve **po druhém příchodu** Izraelitů do Říma (Byzance) koncem 10. století n. l., což znamená, že se Ježíšovo ukřižování nemohlo odehrát dříve. A ukazuje se, že koncem 11. století, jmenovitě v roce 1086, bylo v Konstantinopoli pozorováno současně úplné zatmění slunce a zemětřesení.

Je zde další „nuance“, jíž nevěnuje téměř nikdo pozornost. Text Nového zákona jasně a jednoznačně říká, že strážce zatkly Ježíše Krista pozdě v noci a přivedly ho do **synagogy**, kde po půlnoci židovští nejvyšší kněží (Sanhedrin) uspořádali jeho soud! Stalo se to přesně po půlnoci: ani k ránu, ani ve dne, což indikuje, že judaismus je **měsíční kult, kult smrti!** Podvodný soud s Ježíšem Kristem po půlnoci vypovídá mnoho. Stačí si uvědomit, že tzv. satanisté vykonávají své černé obřady v kostelech a chrámech **po půlnoci!** Tato shoda nemůže být náhodná a mluví o podstatě těchto kultů jako o podstatě měsíčních kultů smrti.

Když se usazovali v jiných zemích, Izraelité se shromažďovali okolo jejich obchodních center, která obestavovali vysokými opevněnými zdmi. V noci byly brány zavřené a nikdo nebyl vpuštěn ven ani dovnitř, dokud nezačal nový den. Chtěl bych upozornit na jeden detail: byli to oni, kdo se izoloval od ostatních lidí, ne naopak. Později se tato centra začnou nazývat židovská ghetta. Je zajímavé, že se Izraelité od ostatních izolovali až do začátku 20. století. Židovská komunita vždy v podobném městě ve městě žila podle vlastních zákonů: měli svůj vlastní soudní systém a administrativu. Židovští správci ghatt museli dodržovat jedinou věc, a to, žádat o povolení k popravě pro osob, jež jejich soudy odsoudily k smrti. Římská říše nebyla jedinou zemí, kde byl takovýto pořádek zaveden, stalo se to ve všech zemích, kde židovská komunita žila.

Takže, zpět k biblickým událostem, které jsem před mými posluchači v San Franciscu analyzoval v červnu a červenci 1992. Opět jsem citoval Matoušovo evangelium:

15. Bývalo zvykem, že místodržitel o velikonočních svátcích propouštěl jednoho vězně podle přání lidu.

16. Tehdy právě Římané měli ve vězení zvlášť pověstného zločince jménem Barabáš.

17. Když se lid toho jitra shromáždil před Pilátovým domem, zeptal se jich místodržitel: "Koho vám mám propustit, Barabáše nebo Ježíše Krista?"⁵

O kterém svátku Nový Zákon mluví? Ruská verze říká ve skutečnosti následující:

15. Bývalo zvykem, že místodržitel o svátku Paschy propouštěl jednoho vězně podle přání lidu.

Svátek Pascha jsou velikonoce. Slovo je odvozeno od hebrejského *Pesach*. Takže, jaký druh velikonoc to může být, když muž nazývaný Ježíš Kristus a na jehož počest se svátky velikonoc slaví, **ještě není ukřižován?! Mohl by to být židovský**

svátek **Pesach**?

Pesach (hebrejsky: *Pesah, Pesach*, Jidiš: *Peysekh, Paysakh, Paysokh*) je židovský a samaritánský svátek a slavnost oslavující osvobození Izraelitů z egyptského zajetí. Pesach začíná patnáctým dnem měsíce Nisan (ekvivalentnímu březnu a únoru v gregoriánském kalendáři), prvního měsíce hebrejského náboženského kalendáře.⁶

Jak můžeme z definice svátku Pesach vidět, je to čistě **židovský svátek**, jež má podle židovské tradice čtyři jména:

1. **חג הפסח** „Chag ha-Pesach” (z *hebrejského pasach = přeskočit*) - připomíná to, že **Bůh** „přeskočil“ izraelské domy, když udeřil na prvorozené... (Shmot, 12:27).

2. **זמן חרותנו** „Zman cherutenu” - „čas naší svobody“ - připomíná to, že Bůh vysvobodil židovský národ z egyptského otroctví. Židé byli v egyptském otroctví 210 let, ale rabbi Mojžíš je osvobodil a vedl je do Zaslíbené země. Exodus a fyzická svoboda znamenaly zrození židovského národa. Za sedm týdnů Židé také získali spirituální svobodu, když jim Bůh daroval Tóru na hoře Sinai (Vaikra 23:5).

3. **חג המצות** „Chag ha-macot” - „Svátek nekvašených chlebů“. Podle **Tóry** Izraelci opustili Egypt tak rychle, že jim nestačilo vykvasit těsto připravené k pečení **chleba**. Upekli proto chléb z těsta nevykvašeného (v podstatě jen pražené moučné placky rozdělané ve vodě) – **macesy**. Tóra dále přikazuje, že se po celý svátek Pesach nesmí jíst nic kvašeného. Macesy (Matza) jim připomínají, jak rychle předkové Židů odešli z Egypta; symbolizuje svobodu.

4. **חג האביב** „Chag ha-aviv” - „svátek jara“ spojuje pesach se zemědělským cyklem v Izraeli a datem odchodu „v měsíci aviv“.⁷

Takže, z výše uvedeného je naprosto jasné, že dnes je Pesach čistě židovský svátek a v tzv. biblických dobách jím byl tím více. Co tedy verš 27:15 Matoušova evangelia znamená?

Podle moderní verze historie byl Pilát Pontský **římským prefektem v celkem nedávno připojené provincii Judea**. Ale svátek Pesach byl **čistě židovským svátkem** a kvůli tomu nemohl mít Pilát s tímto svátkem spojeny žádné zvyky. Mimo to, Nový zákon říká, že Pilát byl vládcem (guvernérem), nikoliv prefektem, a to jsou dvě celkem odlišné věci.

Co se týká vládcova zvyku propustit jednoho vězně, mohu říct následující. Každý lid vytvářel své zvyky a tradice po staletí a někdy po tisíciletí. Verš 15 jednoznačně říká, že Pilát Pontský, vládce, byl zvyklý, jinými slovy, *byl si vědom zvyku*, což znamená, že tento zvyk byl zvyk jeho vlastního lidu, ne židovský zvyk. Poté vyvstává logická otázka: zvykem jakého svátku (slavnosti) se Pilát Pontský řídil? Právě jsme se přesvědčili, že s židovským svátkem Pesach nemohl mít společného nic. Mohly to být křesťanské velikonoce?

Velikonoce jsou křesťanským svátkem na oslavu zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

⁶ <http://cs.wikipedia.org/wiki/Pesach> , <http://en.wikipedia.org/wiki/Passover>

⁷ www.istok.ru

Ale když se Pilát Pontský pokoušel zachránit Ježíše Krista před rozsudkem smrti, nemohl žádný zvyk osvobození jednoho vězně na Velikonoce existovat, protože tyto se objevily až po Kristově smrti! Nezní to absurdně, aby se Pilát Pontský pokusil zachránit Ježíše před smrtí podle zvyku, jež se váže ke svátku jeho vlastního vzkříšení?! Celá absurdita této situace zmizí pokud si uvědomíme, že v biblických dobách dominoval na území Římské (Byzantské) říše **kult Dionýsa**, či řecké náboženství, jak to bylo často nazýváno. Bylo to právě řecké náboženství, nikoliv křesťanství, které v letech 988 – 1000 n. l. kniaz Vladimír ohněm a mečem vnutil zemím Kyjevské Rusi, což je vcelku logické – osoba, která bude nazývána Ježíšem Kristem, se ještě nenarodila! Avšak kult Dionýsa byl jen další modifikací kultu Osirise, který byl plně zformován v Egyptě už ve 12. století př.n. l.

V různých zemích a říších měl různá jména, stejně jako jména božího syna, který zemřel za vykoupení hříchů celého lidstva, a svým následovníkům sliboval po smrti nebeský život, ale podstata zůstávala stále stejná. Tento kult byl v Malé Asii nazýván kultem *Attise*, v Sýrii – kultem *Adonise*, v římských zemích – kultem *Dionýsa*, atd. Všechny byly zrcadlovými obrazy kultu Osirise. Je zajímavé, že když zaneseme jejich data narození do našeho kalendáře, zjistíme, že ve všech těchto kultech byla osoba spasitele narozena v jeden a ten samý den – 25. prosince! Není to pouhá náhoda. Toto datum má v kultu Osirise speciální význam, kdy v různých variantách jen změnili jméno narozeného boha a přidali nějaké místní atributy. Důležitost tkví v tom, že noc z 21. na 22. prosince je nejdelší noc v roce a den je nejkratší. Je to čas zimního slunovratu, kdy je znovuzrozeno slunce.

21. prosince měli staří Slovano-Árijci první zimní den:

“... svátek na počest Boha Kolady připadá na den zimního Slunovratu a nazývá se Menari, t. j. Den proměn. Na tento svátek chodívaly po dvorech skupiny mužů oblečených do kůží různých zvířat, nazývané družiny Kolady. Zpívali hymny oslavující Koladu (název dodnes přežil ve formě koledy) a pořádali různé chorovody okolo nemocných lidí, aby se uzdravili...”⁸

Lidé oslavovali 25. prosince narození boha po milénia: ve starověkém Egyptě to byl Osiris, v Řecku Dionýsus, v indo-iránském regionu to byl Mitra („nepřemožitelné slunce“), atd. Ve skutečnosti použili ti, kdo ve starověkém Egyptě kult Osirise vytvořili, „princip kukačky“, což znamená následující. Kukačka klade vajíčka do hnízd jiných ptáků, kteří je odsedí spolu s vlastními vejci a později i vychovají, protože u nich sepne mateřský instinkt a nerozliší vlastní mláďata od cizích. Kukačka postupně vytlačí ostatní holátka z hnízda a ta zemřou, a chudáci rodiče pokračují v zaopatřování kukačky. To je příklad přírodního parazitismu ve světě ptáků. „Princip kukačky“ je používán také v lidském sociálním životě a je to vypuzení podstaty některých tradic z povědomí lidí novými tak, že jsou jimi překryty staré, aniž by změna byla zaznamenána. Například, Slovansko-Árijský Menari (*svátek na počest Boha Kolady*), manifestace Daždboga, který personifikuje slunce a sluneční kult, kult života, byl změněn na „kukaččí vejce“ měsíčního kultu, **kultu smrti** – svátek Osirise!

Díky tomuto triku si lidé nevšimli, jakou „kukačku“ krmí a pěstují. Tento druh

záměny védických svátků za svátky měsíčního kultu je velmi rafinovaná manipulace sociálních parazitů, která jim dovoluje uspat genetickou paměť lidí, protože svátky nezměnily svou vnější formu, ale podstata oslavovaného se změnila! Byl to právě princip kukačky, který sociálním parazitům umožnil úspěšně a vcelku rychle vnutit náboženství smrti – kult Osirise a jeho následné varianty, z nichž „nejplodnější“ se ukázalo křesťanství. Je to jeden z nejzářivějších příkladů, jak sociální parazité tuto **sociální zbraň úspěšně aplikovali!**

Takže, vraťme se do biblických dob a odpovíme na otázku ohledně zvyků dodržovaných Pilátem Pontským. Byla to slavnost na počest Dionýsova vzkříšení třetí den po jeho smrti, kdy vládce Římské (Byzantské) říše, v tomto případě Pilát Pontský, daroval svobodu jednomu odsouzenci, jehož si vybrali lidé. Pilát Pontský si myslel, že lidé, jimž Ježíš Kristus prokázal tolik dobra, zachraňujíc jejich životy, léčit je atd., si nepochybně vyberou jeho, ale k jeho překvapení si zvolili vraha, Barabáše! Pilát ve skutečnosti nemohl vědět, že byl svědkem působení psi-zbraně, kterou aplikovali židovští nejvyšší kněží, aby přinutili lid zvolit si Barabáše! V psi-ovlivňování mas pokračovali, dokud nebyl Ježíš Kristus ukřižován, teprve poté s tím přestali, což se jasně odráží v textu Nového zákona: dokud byli lidé pod vlivem, křičeli na něj, plivali na něj a bili ho, ale když vydechl naposled, všichni „najednou“ a ve stejný okamžik pochopili, jaká nenapravitelná tragédie se před jejich očima odehrála.

Chtěl bych věnovat pozornost tomu, jak někteří umělci vyobrazili na plátnech Ježíše Krista a Piláta Pontského. Jeden ze známých renesančních malířů, Tizian, nakreslil Piláta Pontského ve svém slavném obraze „Ecce Homo“ (1535) s typickým vousem, oděného velmi podobně ruskému bojaru a s typicky slovanským vzezřením ([obr. 6](#)). Mohla to být náhoda? Myslím, že lidé 16.století věděli mnohem lépe, jak vypadali jejich předkové, než tvůrci moderní „historie“. Tizianův přítel *Marquis Frederico Gonzaga*, kníže z Mantuy, ho požádal nakreslit tento obraz, jež se stal prvním v sérii „Ecce Homo“. Takže, ukazuje se, že v Římské říši nebyly žádné bílé sandály a tuniky, jak se „starověcí“ římsští patricijové vyobrazují dnes. Ale podle moderní legendy, nikoliv kroniky, byl Pilát Pontský „římským“ patricijem!

Je zde další věc. Slavný „římský“ meč z „nějakého“ důvodu vypadá přesně jako **skýtský meč**, což je zřejmě další „obyčejná“ náhoda. Faktem je, že skýtské pohřební mohyly jsou nacházeny od Číny po Evropu včetně, kde archeologové nacházejí „římské“ meče a dokonce i podle moderní „historie“ je mnoho z těchto pohřebišť mnohem starších, než Římská říše! Na rozdíl od většiny, Rusové-Skýtové používali pro vojenské operace koně a celkem krátký skýtský meč byl pro boj v sedle velmi vhodnou zbraní, protože delší meč mohl lehce zranit bojovníkova vlastního koně.

Mohl bych trhat slupku lží obalující skutečnou minulost civilizace Midgard-země donekonečna, avšak zaměřím pozornost už jen na jeden detail týkající se Ježíše Krista.

Vztahuje se to ke křížáckým výpravám. Podle moderní verze „historie“ se první křížová výprava uskutečnila na výzvu papeže Urbana II. v roce 1095. Jsou zde ale určité „podivnosti“, které mě velmi překvapují – jestliže byl Ježíš Kristus, jehož

skutečné jméno bylo Radomír (rus. “Radost Mira” - radost světa), ukřižován v roce 33 n. l., proč nikdo nevolal po potrestání hříšníků po 1062 let? Potřebovali téměř jedenáct století, aby začali cítit neodolatelnou touhu znovu získat přístup ke Svaté Zemi a potrestat jeho vrahy, ačkoli ti se již dávno proměnili v prach, stejně jako jejich potomci! Avšak pokud vezmeme v úvahu, že Ježíš Kristus byl ukřižován 16. února 1086 v Konstantinopoli-Jeruzalémě, poté tato nesmyslnost zmizí.

A když vezmeme v úvahu, že výsledkem první křížové výpravy bylo dobytí Konstantinopole-Jeruzaléma 15. července 1099 a vytvoření Jeruzalémského království, vše zapadne na své místo. Podle moderní interpretace historie, síly křížáků byly shromážděny v Konstantinopoli, aby zasadily rozhodující úder a císař Konstantinopole, Alexios I. Komnenos, přijal vůdce křížáků ve svém hlavním městě, když byly síly křížáků utábořeny v něm a okolo něj předtím, než se vydaly do boje. Neexistují kupodivu žádné původní dokumenty, které by tuto interpretaci potvrzovaly:

“... ačkoliv byzantský vládce požádal Evropany o pomoc při obraně Konstantinopole, početné oddíly blížící se k hlavnímu městu ze všech stran v něm vyvolaly strach. Pamatujíc si řádění armády Petra Poustevníka (Petr z Amiens⁹), císař se k přijetí Godfreye z Bouillonu připravil předem. Mistrně skrývající své nepřátelství, servilně se lísal ke křížákům, zahrnujíc je dary a ujišťujíc je o jeho oddanosti papeži a francouzskému králi...”¹⁰

To byla moderní interpretace oněch událostí.

Pamatujíc si řádění armády Petra Poustevníka... z nějakého důvodu není zmíněn fakt, že tato armáda byla první předvoj první křížové výpravy, ani fakt, že ji byzantinci rozprášili, armádu, jež jim údajně šla na pomoc, téměř do posledního muže! Navíc, podle moderní “historie”, v 11. století katolíci a jejich vůdce papež považovali východní odnož křesťanství za kacíře, dokonce pohany, a podle toho s východními křesťany jednali. Byzantský patriarcha byl hlavou byzantské církve, a císař Alexios I. Komnenos **nemohl nikoho ubezpečovat o jeho oddanosti papeži, tím méně francouzskému králi!** V prvním případě by byl ihned svržen vlastními lidmi a exkomunikován konstantinopolským patriarchou. V druhém případě nemohl vládce obrovské říše ujišťovat o své oddanosti krále, protože by to bylo nepřijatelné ponížení říše!

Mimo to, jen vazalové ujišťují svou vrchnost o jejich oddanosti a francouzský král nebyl vrchností byzantského císaře, protože fakt, že by Římská (Byzantská) říše byla částí francouzského království, nebyl nikde zmíněn!

V původních dokumentech té doby jsou uváděny vcelku odlišné informace, na rozdíl od komentářů komentářů komentářů těch, kdo údajně měli originální dokumenty v rukou a dokonce je i četli!

Pokud se obrátíme na originální dokumenty, můžeme v nich najít mnoho zajímavých a nečekaných věcí! Například, unikátní manuskript o genealogii ve čtyřech svazcích ([obr. 7](#) a [obr. 8](#)) má nejúplnější informaci o všech vládcích,

⁹ http://cs.wikipedia.org/wiki/Petr_Poustevnik

¹⁰ *A Short History of the Crusades*, Grizak E.N.

královských a aristokratických rodinách Evropy (a nejen ji) od dob starověku do konce 17. století našeho letopočtu, včetně. Je to jediná kopie nejkompletnějšího manuskriptu o genealogii, která obsahuje nejen všechny vládcovské dynastie v Evropě, Ázii a severní Africe, ale také informace o státech, jejich hlavních městech apod. ([obr. 9](#)). Když otevřeme sekci věnovanou Jeruzalému, můžeme se dočíst velmi překvapivé věci. První věc, která člověka upoutá, jsou erby vládnoucích rodin Jeruzaléma ([obr. 10](#)). Není jich mnoho, ale je zajímavé, že mezi nimi není jediný erb, který by náležel královským rodinám Judey, kde byl podle moderní verze událostí Jeruzalém umístěn! Ale na další straně na nás čeká ještě zajímavější zjištění ([obr. 11](#)): **Konstantin Veliký byl první králem Jeruzaléma v roce 320 n. l.!** Je to ten císař Konstantin I. (306-337 n. l.), který je v moderní verzi “historie” znám jako císař Byzantské říše!

Podle moderní verze historie učinil císař Konstantin Veliký křesťanství státním náboženstvím Římské (Byzantské) říše. V roce 325 svolal první ekumenický koncil, kde “svatí” otcové vypracovali prvních sedm vyznání víry. V roce 330 přemístil své sídlo do města Byzance, jež dostalo jeho jméno a zůstalo od té doby hlavním městem.

Takže, zde je verze, kterou nám vypráví oficiální “historie”. Císař Konstantin Veliký vyhlásil křesťanství státním náboženstvím ve městě Byzanci a nejvyšší kněz se sem přesídlil, což znamená, že se město Byzanc stává oficiálním náboženským centrem říše dokonce před prvním ekumenickým koncilem, od momentu vyhlášení nového státního náboženství, jež ve skutečnosti bylo kultem Dionýsa, nikoliv křesťanstvím, jež se ale od sebe navzájem ve své podstatě liší jen málo! Hlavním rozdílem je jméno boha, zatímco “kostra” je stejná, což sociálním parazitům dovoluje tak lehce manipulovat minulost – stačilo jim jen vložit jméno Ježíše Krista namísto Dionýsa a vše začalo být v “naprostém pořádku”.

Není to zajímavé? V roce 320 vyhlásil Konstantin “křesťanství” státním náboženstvím ve městě Byzanc a od tohoto momentu se stává **prvním králem Jeruzaléma!** Opakuji, Konstantin zavedl státní náboženství **ve městě Byzanc**. Avšak nebyl prohlášen prvním králem **Byzance**, ale **Jeruzaléma!** Není to podivné? Ale podivnost rázem zmizí, pokud nepodlehne sociálními parazity vnucenému konceptu, že Jeruzalém je jméno města. Jméno města, v němž se tato událost odehrála, bylo Byzanc, což znamená, že slovo “Jeruzalém” není název města, ale místa, kde sídlí nejvyšší autorita státního náboženství. To znamená, že v dřívějších dobách mohl mít stát **dvě hlavní města**: jedno hlavní město reprezentovalo sídlo **světské moci**, a druhé hlavní město bylo sídlem **duchovní moci!** Aby se rozlišilo, které hlavní město reprezentuje kterou moc, sídlo duchovní moci bylo nazýváno **Jeruzalém**.

Takže, Konstantin se v roce 320 n. l. stal králem Jeruzaléma a teprve v roce 323, kdy zvítězil nad svým sokem *Maxentiem*, se stal římským císařem. Takže poté měl dva tituly – král Jeruzaléma a byzantský císař. Teprve v roce 330 n. l. císař Konstantin I. přesune hlavní město říše do města Byzance, jež se krátce na to začne nazývat Konstantinopol, Konstantinovo město. Bylo to právě tehdy, kdy se Byzanc-Konstantinopol stala jak světským hlavním městem, tak centrem duchovní moci –

Jeruzalémem. Konstantinopol byla zároveň Jeruzalém! Je vhodné zmínit, že zdaleka ne každý byzantský císař se stal zároveň králem Jeruzaléma. Podívejme se opět do manuskriptu a pokusme se zjistit, kdo další je zmíněn jako král Jeruzaléma. S překvapením zjistíme, že tento titul získal roku 1099 n. l. kníže *Godfrey z Bouillon*, když křižáci obsadili Jeruzalém ([obr. 11](#))!

Avšak moderní interpretace “historie” ho z “nějakého” důvodu nazývá prvním králem Jeruzaléma, což není pravda, protože prvním králem Jeruzaléma se stal v roce 320 n. l. Konstantin Veliký, jak vyplývá z manuskriptu, a “jeho” Jeruzalém byl umístěn ve městě Byzanc-Konstantinopol. Mohla se do manuskriptu ze 17. století vloudit chyba? Ukazuje se, že ne. Manuskript říká, že králem Jeruzaléma byl v letech 1210-1221 n. l. *Jean de Brienne* a moderní “historie” říká naprosto totéž! Takže zde se manuskript naprosto shoduje s obecně přijímanou oficiální verzí ([obr. 12](#))! Ale manuskript také nazývá *Jean de Brienne* císařem Konstantinopole! Moderní historie tento fakt přechází naprostým mlčením. Ačkoliv o dobytí Konstantinopole mluví, tvrdí, že se to stalo až v dubnu 1204 n.l., během další křížové výpravy.

V tomto všem je jedna podivná věc. Jeruzalém podle oficiální historie kapituloval 2. října 1187 po krátkodobém obležení sultánem Saladinem, což se stalo krátce po smrti dalšího jeruzalémského krále *Baudoina IV*. Také z oficiální verze víme, že v roce 1204 křižáci Konstantinopol dobyli a králem Jeruzaléma se stal *Jean de Brienne*. Je zajímavé, že podle manuskriptu byli všichni králové Jeruzaléma z “nějakého” důvodu velmi úzce spojeni s Konstantinopolí, včetně *Baudoina IV*., ačkoliv se ne vždy stávali konstantinopolskými císaři, jako například Konstantin Veliký, kníže *Godfrey z Bouillon* nebo *Jean de Brienne*...

Toto období historie je velmi zajímavé, ale dovoluji mi zabývat se jeho analýzou a vyjasněním v odpovídající knize. Mezitím se vrátím zpět k mému životu v USA koncem června 1992, kdy jsem realizoval svou první školu-seminář v San Franciscu. Avšak než to udělám, nemohu si pomoci zaměřit vaši pozornost na další důležitý aspekt života Ježíše Krista, týkající se jeho manželky – Marie Magdalény. Chtěl bych to udělat z jednoho důvodu – existují legendy vztahující se k jediné ženě z Ježíšova nejbližšího okolí, která mu zůstala věrná i po jeho ukřižování a zmrtvýchvstání:

“... podle jiné verze, latinské, Marie spolu s Lazarem a svou sestrou Martou dosáhla po moři jižní Francie, Provence, aby se vyhnula pronásledování. Poutníci se vylodili mezi Marseille a Nimes. Marie se usadila v “jeskyni samoty” mezi skalnatými útesy nedaleko osady Sainte-Baume, jež své jméno získala na počest vonného oleje, s kterým Marie Magdaléna Ježíši ošetřovala chodidla. Zde hlásala Jeho učení a zemřela v roce 63 n. l. Byla pohřbena v opatství St. Maximin, jež je vzdáleno asi třicet mil od Marseille...”¹¹

Toto je oficiální verze příběhu Marie Magdalény po Ježíšově ukřižování a zmrtvýchvstání, a vyvolává řadu otázek. Začnu městem Marseille:

“... město se rozkládá v zátocce Lyon. Je to největší francouzský přístav poblíž delty Rony, se kterou je Marseille spojena kanálem. V druhém a třetím století před naším letopočtem bylo město, jež Řekové nazývali Massalia, vystaveno útokům Keltů

11 <http://www.historylost.ru/articles/history/12-marija-magdalina-khranitelnica-graalja.html/>

a Ligurů. Proto v roce 123 př. n. l. město uvažovalo o vstupu do aliance s Římem. Senát využil situace a začal územní expanzi do Provence a poté do Gálie... ”

Jak je z výňatku zřejmé, město, které se v biblických dobách rozkládalo na místě dnešní Marseille, se nazývalo Massalia! Zde jsou nějaké informace o minulosti Marseille:

“... během války Cézara s Pompejem byla Velká Massalia Cézarovými jednotkami zničena, načež začala upadat. Město přivedl k životu v 10. století n. l. kníže Provence. V obchodní důležitosti města hrály výraznou úlohu křížové výpravy, stalo se významným tranzitním přístavem. V roce 1484 se město společně s Provencí připojilo k Francii... ”

Jak vyplývá z úryvku, Cézarova armáda zničila starověké město Massalia (podle oficiální verze moderní “historie” byla občanská válka mezi Cézarem a Pompejem v letech 49-45 př. n. l.), načež upadlo do rozkladu. Město bylo obnoveno teprve v 10. století aktivitou knížat Provence a od té doby bylo vždy nazýváno **Marseille**! Není to působivé – město jménem Marseille se objevuje v 10. století n. l. a Marie Magdaléna se podle oficiální legendy vylodila mezi Nimes a Marseille v roce 33 n. l.? Ale to není vše! Jak vyplývá z historie Marseille, jak město, tak oblast Provence se připojily k Francii **teprve v roce 1481**. Ale to stále není vše! V prvním století n. l. neexistovala žádná Francie, ale existovala **Gálie** ([obr. 1](#)).

Pokračujme analýzou tohoto historického “skvostu”:

“... Zde hlásala Jeho učení a zemřela v roce 63 n. l. Byla pohřbena v opatství St. Maximin, jež je vzdáleno asi třicet mil od Marseille... ”

Jak jsme právě viděli, město jménem Marseille se na jevišti dějin objevilo teprve v 10. století n. l. Opatství St. Maximin se v 1. století n. l. nemohlo nalézat třicet mil dokonce ani od města Massalia, starověkého předchůdce Marseille, protože opatství se objevila **teprve po rozkolu církve na východní a západní**, dokonce podle oficiálně přijímané verze “historie”.

16. června 1054 (Juliánského kalendáře) položil papežský ambasador v Konstantinopoli, kardinál Humbert, na oltář katedrály svaté Sofie bulu s **exkomunikací** byzantského patriarchy a jeho stoupenců. V osmi dnech svolal byzantský patriarcha koncil, který obratem exkomunikoval papežské legáty a všechny, kteří je podporovali. Byli exkomunikováni proto, že uznávali, že Duch Svátý může pocházet z božího syna. Měli bychom mít na paměti, že náboženství, které tehdy existovalo, se nenazývalo křesťanství. Mimo to, podle oficiální “verze” křesťanství císař Konstantin Veliký učinil “křesťanství” státním náboženstvím římské říše teprve v roce **320 n. l.**, předtím byli první “křesťané” autoritami tvrdě pronásledováni. A moderní historie nám říká, že Marie Magdaléna byla pohřbena v opatství St. Maximin v roce **63 n. l.**! Opatství ve skutečnosti byla a jsou oficiálními strukturálními jednotkami katolické církve jakožto dominantního státního náboženství.

Existuje další fakt. Legendy o Marii Magdaléně říkají následující:

“... na jižním pobřeží Francie existovala po mnoho století legenda, že Marie Magdaléna s sebou do Marseille přinesla Grál spolu se svou sestrou Martou,

bratrem Lazarem a Dionýsem Areopagitem. Místní obyvatelé Marii Magdalénu ctili jako Ježíšovu blízkou a věrnou přítelkyni, nositelku myrhy, první, kdo po zmrtvýchvstání Krista spatřil. Považovali ji za zakladatelku skutečného křesťanství a “matku Grálu”, který, jak vypráví stará legenda, ukryvala až do své smrti v jeskyni...”

S městem Marseille již máme vše vyjasněno. Nyní se podívejme na velmi zajímavý fakt, že obyvatelé jižní Francie (poznámka – Francie, nikoliv Gálie, která zde v prvním století n. l. existovala) považovali Marii Magdalénu za **manželku Ježíše Krista a zakladatelku pravého křesťanství a “matku Grálu”**. Důležité zde je, že podle legend a Ježíšových spisů byla Marie Magdaléna **jeho ženou a matkou jeho dvou dětí – dcery a syna!** Pokud vezmeme v úvahu, že legendy mluví o tom, že Grál je nádoba s Ježíšovou krví, potom se fráze o Marii Magdaléně jakožto matce Grálu stává jasnou. **Děti Ježíše Krista jsou jeho krví, jeho živým pokračováním!** Pak je “matka Grálu” **matka dětí Ježíše Krista!** Co se týká Marie Magdalény jakožto zakladatelky pravého křesťanství a co se s ní stalo dále, legendy a oficiální “historie” sdělují následující:

“... V letech 1209-1229 podnikla římská církev křížovou výpravu proti Albigenkým (Katarům) z jižní Francie. Ve své snaze získat moc nad těly i dušemi nemohla římská církev tolerovat, aby v jižní Francii, Provinci a Languedoc existovala volná a brilantní kultura, která neuznávala autoritu Říma. Tyto války obrátily vše v popel a prach. Rozkvétající země Provence byla naprosto zničena a obyvatelstvo s hroznou krutostí vyhubeno. Mučednictví Katarských komunit, jejich hrdinský odpor Římu a sebeobětování ve jménu svobody nebyly marné.

Války proti Albigenkým trvaly dvacet let. Hrad Montségur, kde byl podle legend přechováván Svatý Grál, se stal jejich posledním útočištěm. Hrad a území patřilo Esklarmondě de Foix¹², skutečné historické osobě. Byla to šlechtná žena zasvěcená do nejvyšších řádů, která vedla hnutí odporu až do konce. Legendy ji nazývají strážkyní Grálu; její jméno je opředeno legendami, jednu z nich převyprávěl Otto Rahn ve své knize “Křížová výprava proti Grálu”, zakládajíc ji na vyprávění pastevce-horala. Svatý Grál zde není zobrazován jako nádoba v držení Marie Magdalény, ale jako drahokam, jež vypadl z Luciferovy koruny, když padlý anděl padal s nebe na zem.

Dokud zdi Montséguru stále stály, Katarři strážili Svatý Grál. Ale Montségur byl v nebezpečí. Luciferova armáda byla již pod jeho zdmi. Potřebovali Grál, aby svému vládci vrátili korunu. Esklarmonda, ochránkyně Grálu, vrhla drahocennou relikvii do nitra hory. Hora se za ní zavřela, a tak byl Grál zachráněn. Když d'áblové vstoupili do hradu, pochopili, že jdou příliš pozdě. Ve zlobě spálili všechny Čisté (Katary) poblíž pahorku, na němž hrad stál, na hranicích. Esklarmonda byla jediná, která nezemřela. Když schovala Grál, odkráčela na vrchol hory, kde se proměnila v bílou holubici a odletěla do hor.

Křížáci nenašli ani poklady Katarů, ani Svatý Grál. Je velmi pravděpodobné, že jsou v Languedocu stále. Některé stopy, včetně objevů 19. století, vedou k Rennes le

¹² Hrad patřil Esklarmondě de Perelha, neteři Esklarmondy de Foix, protože tato byla již po smrti.

Chateau, kde byl Svatý Grál obzvlášť ctěn”¹³.

Zajímavé, že ano? Takto interpretuje tehdejší události článek na Wikipedii:

“**Albigenská křížová výprava**, kterou vyhlásil papež **Inocenc III.** v roce **1208**, byla **kruciáta** proti **albigenským** na jihu **Francie**. **Papež** předtím pověřil **cisterciácké mnichy**, aby v této oblasti kázali pravou víru. V roce **1206** se k nim připojil **Domingo de Guzmán** (pozdější svatý Dominik), jenž právě po zkušenostech v této kampani založil **dominikány** - dominikánský **řád**. Přesvědčování samo, jak to obvykle v těchto případech bývá - káže se něco jiného, než se koná - nepomohlo. Proto byla v letech **1208 až 1229** vyhlášena **křížová výprava** a založena **inkvizice**, vykonávaná ponejvíce právě **dominikány** a posléze i čerstvě vzniklými **františkány**.

První papežovy výzvy slibující dva roky odpuštění neměly velký ohlas. Když však bylo bojovníkům umožněno přivlastnit si půdu, kterou dobyli, rozjela se křížová výprava na plné obrátky. Tímto činem se však značně posunul původní ideál výprav – křížové tažení bylo vypraveno proti křesťanům přímo v **Evropě**, a osvobození **Svaté země** se tak stalo druhořadou záležitostí. Tažení bylo zahájeno pod vedením Arnauda Amauryho (latinská podoba jména **Arnaldus Amalricus**), papežského legáta a opata kláštera v Citeaux. Křížáci pustošili celá města, vyvražďovali jejich obyvatele a ničili poklady provensálské kultury. Stovky zajatců byly surově upáleny na hranicích a tisíce lidí zahynuly při drancování. Např. v městě **Béziers** bylo vyvražďeno veškeré obyvatelstvo – dvacet tisíc lidí – bez ohledu na vyznání, neboť byli vybičeni katolíci stejně jako albigenští nebo příslušníci jakékoliv jiné víry. Když město již bylo před dobytím s drancováním a pleněním, obléhatelé vědouce, že ve městě žijí i katolíci, se papežského legáta ptali, jak kacíře či katolíky poznají. Ten jim odpověděl: „Tuez-les tous, Dieu reconnaîtra les siens.“ - „Zabte je všechny, Bůh si ty svoje pozná.“

Válka měla dozvuky ještě v roce **1244**, kdy padla poslední útočiště albigenských, vesnice **Minerve**, hrad **Montségur** a hrad **Quéribus** (**1255**). Jejím výsledkem bylo připojení velké části jihu k francouzské koruně a naprosté vyvražďení albigenských na tomto území. Zničena byla rozvíjející se velmi vyspělá occitánská kultura a tolerantní společnost.

Albigenská křížová výprava sehrála roli ve vytvoření institucionalizované podoby jak středověké inkvizice, tak dominikánského řádu. Odhaduje se, že během ní bylo zmasakrováno 200.000 – 1.000.000 lidí.“

Datum křížové výpravy proti Katarům opět přitahuje pozornost. Jestliže Marie Magdaléna vytvořila v Languedocu a Provinci pravé křesťanství v prvním století n. l., je velmi podivné, že proti jejím následovníkům začal papež Innocent III. válčit až ve třináctém století, prohlašujíc je za kacíře! Vše je nanejvýš podivné: první křížová výprava, jejíž cílem bylo osvobodit Svatou Zemi, se uskutečnila v letech 1095-1099 a byla ukončena dobytím Konstantinopole (Jeruzaléma).

Magdaléna vytvořila v Languedocu a Provinci pravé křesťanství v prvním století n. l., je velmi podivné, že proti jejím následovníkům začal papež Innocent III. válčit až ve třináctém století, prohlašujíc je za kacíře! Vše je nanejvýš podivné: první křížová výprava, jejíž cílem bylo osvobodit Svatou Zemi, se uskutečnila v letech

1095-1099 a byla ukončena dobytím Konstantinopole-Jeruzaléma. Čekali téměř jedenáct století, aby potrestali Kristovy vrahy a poté se rozhodli potrestat “kacíře”, následovníky Marie Magdalény, ale ne dříve než za dvanáct století! Římští papežové mají zdánlivě podivný smysl pro “spravedlnost”, ale tato podivnost se rázem vytratí, pokud budeme věnovat pozornost faktu, že **Kataři se považovali za “čisté”**, a nazývali křížáky poslané Innocentem III. **armádou Lucifera** nebo **sluhy d'ábla!**

Takže, když vezmeme v úvahu, že Ježíš byl ukřižován v roce 1086 n. l. v Jeruzalémě-Konstantinopoli, potom všechny podivnosti v legendě o Marii Magdaléně zmizí, protože Francie jako stát tehdy existovala, stejně jako existovala Marseille jako město atd. Nesrovnalosti nevymizí jen z legendy o Marii Magdaléně, ale ze všeho výše zmíněného. Ačkoliv jsem neuvedl všechny argumenty, co bylo uvedeno je více než dost na demaskování oficiální verze “historie”! Osoba nazývaná Ježíš Kristus nazývala Boha Jehovu **d'áblem**, což je zjevné dokonce i z Nového zákona. Nazval vyvolený lid tohoto Boha ztracenými ovci domu Izraelského. Než se Radomír (Ježíš Kristus), nositel védických tradic, objevil na jevišti dějin, **kult Dionýsa**, který byl tehdy v Evropě dominantní od dob Konstantina Velkého, se naprosto **zdistreditoval!**

Ježíš Kristus svými skutky otrásl celou Evropou a otcové řeckého náboženství (jak bylo v 10.století nazýváno) a židovští nejvyšší kněží, kteří je řídili, rozhodli, že Ježíš Kristus byl excelentním kandidátem na roli nového spasitele. Trochu “zapracovali” a představili “nové” náboženství ve jménu světla a čistého jména muže, jež celý svůj život zasvětil boji se sociálními parazity, kteří používali judaismus ve všech jeho variantách na zotročení lidí a jejichž první obětí byli Izraelité – ovce domu Izraelského!

Tak se velmi rychle takzvané řecké náboženství změnilo v křesťanství. Stalo se to počátkem 12. století n. l. Ale zde vyvstal problém, obrovský problém! Na jihu Francie bylo Ježíšovou milující ženou, matkou jeho dětí – Marií Magdalénou, uchováno a uchráněno před nánosem lží jeho pravé učení. Skutečný stav věcí nebyl znám jen vyšším patřím společnosti té doby, ale také běžným lidem. Učení se šířilo rychleji a rychleji. Co papež Innocent III. udělal? Poslal **proti Ježíšovu (Radomírovu) pravému učení** armádu křížáků!

Odpor Albigenkých trval dvacet let, ale síly nebyly vyrovnané a poslední obránce padl. Křížáci, jež Kataři nazývali armádou d'ábla zmařili **jeden milion lidských životů!** Jen si představte tu lidskou katastrofu: milion obyvatel bylo zcela vyhlazeno, což je na 13. století neuvěřitelně vysoké číslo, ve dvou provinciích jižní Francie, načež se provincie Provence a Languedoc proměnily v pustinu a byly později znovuosídleny. Je zajímavé, jak byli Kataři nazýváni svými nepřáteli. Hlavní město Katarů bylo město Albi a Kataři byli ne-Izraelité, jinými slovy byli to **gojímové z Albi!** Izraelité nazývali všechny ne-Izraelity *gojimy* (*góji*). Splynutím těchto dvou slov vzniklo jméno, pod kterým tito lidé vešli do historie — **Albigois**¹⁴!

¹⁴ Slovo *Albigois* je odvozeno od latinského *Albigenses*: Albi + gens + es. Poslední slabika je latinská koncovka pro plurál. Slovo *gens* znamená “klan, rasa, národ, lidé, kmen”, včetně přináležení k určitému národu nebo etniku, čehož odvozenina je termín Gentile (Gojím, Gój), který referuje k ne-Izraelským kmenům nebo národům, a slouží jako latinský překlad hebrejského slova גוי (*goy*).

(“Albigójští”, Albigenští).

Myslím že není třeba dodávat, kdo těmto lidem takové jméno dal a proč byli všichni bez výjimky zmasakrováni, dokonce děti, ženy a staří lidé – vše bylo vykonáno podle Jehovových příkázání a v kompletním souladu s Tórou! Později bude nad slunce jasné, proč Kataři nazývali křížáky armádou **d'ábla – Lucifera!** Málodko ví, že Lucifer je další jméno Boha Izraelitů. Nemnoho ví, že jméno **Lucifer** přeloženo z latiny znamená **nositel světla (světloňoš)**. Abychom pochopili, jaké “světlo” tento bůh nese a komu, stačí si přečíst několik řádků z **Tóry – Pentateuchu**:

.....
1. Pohleďte, temnota pokryje zemi, a velká temnota zahalí lid: ale PÁN se nad vámi vznese, a jeho sláva necht' je nad vámi vidět.

2. A gójové necht' jdou za vaším světlem, a králové za jasností vašeho vzestupu.

.....¹⁵

Tento úryvek jasně ukazuje, jaké “světlo” Bůh Jehova přináší a komu a proč má tento “bůh” ještě další jméno – **světloňoš** či **Lucifer**, což z Tóry jednoznačně plyne!

Pochopitelně, v roce 1992 jsem neměl vše zmíněné při ruce, ale nyní dokládám má tehdejší slova skutečnými fakty a dokumenty, které myslím pomohou čtenáři lépe pochopit rozsah tragédie, která byla sehrána okolo života a smrti osoby, která přinášela světu radost (Radomír – doslovný překlad z ruštiny: Radomir = Radost Mira = Radost Světa), poněvíc známé pod jménem Ježíš Kristus...

Všechny mé exkurze do minulosti naší civilizace týkající se esence a podstaty náboženství způsobily mezi mými posluchači skutečný šok. Na dokončení příběhu, který v mých přednáškách způsobil bouři, bych rád dodal jeden poslední „dotek“ z naší reality. Má studentka Sheela, která byla palestinská židovka za mnou po tomto všem přišla a zeptala se, co má se vším tím, co se dozvěděla, nyní dělat? Než jsem odpověděl, dal jsem jí domácí úkol.

Byl vcelku jednoduchý (s přihlédnutím k tomu, že prošla mou transformací mozku a měla úžasné počáteční podmínky). Požádal jsem ji, ať se podívá na několik svých minulých životů. To ji překvapilo, ale ne moc. Je pravděpodobné, že v mé škole už ji nemohlo šokovat nic a slíbila to udělat. Přišla další ráno, zaražená a vyjevená! Její první otázka byla ohledně smyslu toho, co viděla. Řekla mi, že v jedné inkarnaci byla Eskymák, v jiné černoška, a v předposledním životě byla Rus!

Stále omráčená, pokusila se reprodukovat jméno, které četla na svém ruském hrobě: „... Nikolaj ... Vjač...“ – pokusila se vyslovit ruské příjmení, pro cizince obtížně vyslovitelné. Nečekal jsem a ukončil její „utrpení“: „Vjačeslav“ – „Ano ano, to je přesně to jméno!“ vykřikla s radostí. Když jsme zjistili tyto detaily, zeptal jsem se jí: „Prosím, řekněte mi, kdo jste: židovka, Eskymák, černoška nebo Rus?“ Tělo s určitou genetikou je oblečení pro našeho ducha (duši). Jistě, „oblečení“ je důležité, ale nejdůležitější je to, kdo toto tělesné oblečení nosí!

Je důležité, kdo jste a co v těchto „šatech“ děláte, vše ostatní je druhotné...

15 *The Pentateuch and Haftorahs*. The book of Dvarim, Yeshayagu LX, 2-3, p. 1286, “Mosty kultury”, 2004, ISBN 5-93273-047-1.